

Práce se zabývá Josefem Bohumilem Součkem, jedním z předních evangelických intelektuálů v poválečném Československu. Čeští protestanté byli nepochybně jednou ze skupin ovlivňujících veřejné mínění i přes svou relativní nepočetnost. Je-li ovšem skloňováno nějaké jméno evangelického velikána z tohoto období, bývá to nejčastěji jméno J. L. Hromádky, v jehož stínu zůstávají ostatní figury z lůna Českobratrské církve evangelické poněkud skryty. Tento text by se tedy měl zabývat jedním z Hromádkových mladších kolegů, kteří v poválečném Československu nepochybně rovněž měli své významné místo.

J. B. Souček se stal důležitou postavou už během protektorátu, kdy vedl pololegální bohoslovecké kurzy. Po 2. sv. válce působil jako profesor na evangelické bohoslovecké fakultě, v 60. letech se stal jejím proděkanem a posléze děkanem. Kromě činnosti teologické, exegetické a učitelské se věnoval ovšem i vstupům do veřejného prostoru, zejména prostřednictvím publicistiky. Mezi lety 1946 a 1949 byl šéfredaktorem Křesťanské revue, svými články ale přispíval i do dalších periodik.

Cílem práce je začlenit tuto postavu do kontextu širšího intelektuálního pole mezi lety 1945-48, vystihnout to, v čem se Součkův myšlenkový svět shodoval s dobovým diskurzem a v čem se mu naopak vymykal. Na základě pramenného výzkumu práce hledá odpověď na otázku, nakolik osobní zkušenost z předchozích turbulentních let ovlivnila Součkův pohled na další vývoj a které další vlivy ho formovaly. Poválečná léta totiž byla pro republiku bezpochyby dobou přerodu a otevřené budoucnosti. Další podstatnou otázkou je, nakolik J. B. Součka limitovaly hranice dobového diskurzu a nakolik musel své názory ve veřejném prostoru přizpůsobovat.